

Gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler vil ske i form af bekendtgørelser, jf. de generelle bemærkninger til lovforslagets kapitel 5. Ved udarbejdelse af disse regler skal EF-domstolens praksis på området tages i betragtning.

Fællesskabsregler om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer er under udarbejdelse.

Bestemmelsen giver endvidere hjemmel til gennemførelse af regler om anprisning af produkter med særlige ernæringsmæssige formål. Der er f.eks. fastsat regler om anprisning af modernælkserstatninger, tilskudsblandinger til spædbørn og småbørn og om slankeprodukter.

Til § 16

Den foreslåede bestemmelse viderefører § 22 og § 24, stk. 1, i den gældende fødevarerlov og omfatter mærkning af fødevarer i alle omsætningsled. I Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler er der fastsat regler for obligatorisk mærkning af fødevarer. Direktivet giver som nævnt mulighed for at undtage fødevarer, der udbydes i detailledet uden at være færdigpakkede, fra mærkningskravene. Dette gælder ligeledes fødevarer, der pakkes på salgsstedet på anmodning af køber, eller er færdigpakkede med henblik på øjeblikkeligt markedsføring. Denne mulighed er udnyttet, idet mærkningskravene i øjeblikket kun gælder for færdigpakkede fødevarer.

Bestemmelsen giver endvidere ministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om særlig mærkning af fødevarer, når f.eks.

- sundheds-, ernærings- eller kontrolmæssige hensyn taler derfor,
- hensynet til særlige befolkningsgrupper gør det nødvendigt,
- fødevareren er i besiddelse af særlig kvalitet eller særlige karakteristika,
- der under produktion af fødevareren er anvendt særlige avls-, opdræts-, fangst- eller dyrkningsmåder eller lignende,
- fødevareren er behandlet på særlig måde eller fremstillet ved særlig teknologi,
- fødevareren er bestemt til særlige ernæringsmæssige formål, eller

– der er anvendt tilsætningsstoffer, herunder næringsstoffer.

Som nævnt er området mærkning af fødevarer i vid udstrækning fællesskabsreguleret, hvilket kun i ganske særlige tilfælde og efter notifikation i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler giver mulighed for at fastsætte nationale regler.

Yderligere mærkningsoplysninger kan dog frivilligt gives af producenten eller forhandleren, hvis de er korrekte og ikke vildleder forbrugerne.

I Rådets direktiv 89/396/EØF af 14. juni 1989 om angivelser af eller mærker til identifikation af et bestemt levnedsmiddelparti (EF-Tidende nr. L 186 1989, s. 21) fastsættes krav om identifikation af et bestemt parti af fødevarer. Hensigten bag reglerne om den såkaldte lotmærkning er, at man ved mærkning af fødevarerpartier tilgodeser behovet for oplysning om fødevarernes identitet. Virksomheder, fabrikker, detailforretninger m.fl., og myndigheder kan hurtigt finde frem til fødevarerpartier på markedet i tilfælde af kontrolmæssige problemer, herunder at et parti udgør en sundhedsrisiko. Ved art. 18 i fødevarerforordningen stilles der yderligere krav om sporbarhed.

Til § 17

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 viderefører § 24, stk. 2, i den gældende fødevarerlov, og giver ministeren for familie- og forbrugeranliggender mulighed for at fastsætte regler om anvendelse af varebetegnelser, særlige mærker, logoer og symboler. Ved bemyndigelsen gives ministeren endvidere mulighed for at bestemme, at en varebetegnelse skal forbeholdes en bestemt type varer f.eks. hvor sammensætning eller fremstillingsmåde er fastsat i en varestandard, eller hvor varen har en bestemt geografisk oprindelse. Langt de fleste varebetegnelser er fastsat ved hævde eller tradition på baggrund af forbrugernes forventninger om, hvad man kan forvente af en vare med den pågældende betegnelse. I Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EF-Tidende nr. L 208 1992, s. 1) og i Rådets forordning (EØF) nr. 2082/92 af 14. juli 1992 om specificitetsattestering af landbrugsprodukter og levnedsmidler (EF-Tidende nr. L 208 1992, s. 9) er der fastsat regler om forbeholdte varebetegnelser for produkter på baggrund af deres geografiske oprindelse og specielle sammensætning.